מב:

בז א מיי פייה מהלי מעה"ק הל' יב ופיד מהלכות עצודת יוה"כ הלכה ב: בח ב מיי פי"ג מהלי פסה"ת הלכה ו: כמ ג מיי פט"ז שם הלכה

הגהות הב"ח

י. ל ד מיי׳ פי״ח שם הלכה ח:

(A) גמ' חדא דהיינו קמייתא ועוד: (ב) רש"י ד"ה לפיגולו מרלה וכו' כי חשיב ליה גמי מתטט יום כי מפיב פיט בבוי בחצי זריקה ושתק וכו' לפיגול הס"ד ואח"כ מ"ה והא דקתני וכו׳ תמניא הס״ד ואחר כך ד״ה

מוסף רש"י

מה הרצאת כשר. לא קרי ליה הרלאה אלא בזריקה שהוא סוף ארבע עבודות המתירות, אף פיגול אינו קבוע עד שיזרק הדם שהוא מוף כל ממיריו (לעיל בח:). לא מחייבין כרת על אכילת פסול עד שיקרצו כל מחירין (באותה) [כאותה] עבודה שהוא מתפגל בה (מנחות שו:). דהיינו ארבע עבודות בלא פסול מחשבה אחרת (לעיל יב:) והא כיון דחשיב כר'. ואי קשיא בקומן זשומט נמי לימא דלא מפגל דכי חשיב איפסול, וכי זריק מיא בעלמא זריק, לאו פירכא היא, דהתם אותה עבודה שפיגל בה נעשית כולה בקדושתה, אבל הגך הזאות חדא עבודה היא (מנחות שם): מערבין לקרנות. מערבין דס פר בדם שעיר כשבא ליתן מתנות קרנות מזכח הפנימי: אין מערבין לקרנות. דמשמע ליה ולהח מדם הפר ומדם השעיר. מכל לקו מה היום מבין ולכל מחד בה שבירים. של כל ההואות: מעכבין. אם לא שפכן על יסוד מוצח החיצון והוו להו מ״ח: בקמיצה במתז כלי כה מ"ח: בקמיצה במתן כדי
ובחילוך. דכהן ג' עבודות אין
דומה להן בלבונה, הילכך כול
ממיר הוא (מנחות m.) הקומץ
והקטרת והלבונה. הקומן
והלבונה דמנחת ישראל והקערת
והלבונה דמנחת ישראל והקערת והנפונה תנונות שניה ושקטים כו', דכל הנך אין להם מחיריון, שהן מחיריון אחרים, וקי"ל דאין פיגול אלא בדבר שיש לו מחיריון, פיגול חנח בדבר שיש לו מחירין, או לאדם כגון שירי מנחה שהקומך מחירן, או למובח כגון אימורי בהמה שדם מתירן ליקרב, דגמרינן בהמה שדם מתמין ביקרב, דגמריק משלמים דכתיב בהו עיקר פיגול, מה שלמים דבר שש מתירון לאדם ולמובח, שוריקת דם מתיר האימורין ליקרב והבשר ליאכל, אף כל דבר שיש לו מסירין או לאדם כל דבר שיש לו מסירין או לאדם או למזבח, לאפוקי הנך דאין אחר מתירן. ואי קשיא פשיטא דקומן לא מחייבי עליה כרת משום פיגול, נח מחייבי עניה כרח משום פיגונ, דהא כי אכיל מיניה פקע ליה פיגוליה, שהרי לא קרב המחיר כמלותו, תריך כגון שהולת האור ברובות, נורץ כגון שאומו האות ברובות, דמשיב כמלון קרב, כדלמרינן (מנחות כו:) קומן משחלות מתיר שירים באכילה משחלות האור ברובו, דלא חשיב

שימה מקובצת

כנשר אלא כשירי הדם (שם יד.):

מיא בעלמא הוא דקמדי. פירט הקונטרס בשלמה מפגל בשחיטה כו' עד מרלה לפיגולו. וכן בשויטה כו עד מונה נפיגונו. זכן לרבנן ניחא דאינו מפגל עד לבסוף אם כן בשעת הואה לא היו פיגול אלא לר"מ דאמר מפגלין בחלי ממיר א"כ מיד כשפיגל גמר פיגולו והשאר מיא בעלמא קא מדי. דבשלמא (כמו כן לר"מ) אי טעמא ודר"מו משום כן נר"מ) שי שענות (דר"מ) משום עושה על דעת הראשונה ופיגל בכל העבודה בכה"ג אתר רחתנא ליפגל דלא משכחת פיגול אלא בהכי. אלא למ"ד טעמא משום חלי מתיר מיא נונ"ד טעמת משום חני תחיר מיה בעלמת אך מק מדי. כך היא שיטת בעלמת אף הקוטרפ, וא"מ כל פינגל הכי היו א"כ לא מנצל פינגל לר מאיר דכי חשיב בהו נפגל אף בשחיטה או בקומן זכי הדר זריק מיא בעלמת קא מותר דכי מדי, ויש לותר דלא אתריקן מיא בעלמת קא מותר דלא אתריקן מיא בעלמת קא מיא בעלמת אתריקן מיא היי איש לותר דלא אתריקן מיא בעלמת אתריקן מיא בעלמה קה מדי הלה בעבודה החת הוחיל וחירע בו פסול הבל בשחי עבודות לה התרינן מיה בעלמה קה מדי. והזאות כולהו עבודה אחת נינהו. מיהו קשה דאמרינן לעיל בפרק שני וכן בפרק קמא דמעילה גבי פלוגמא דר"י דאמר אם מחשבת

בי מדי בהיכל מיא בעלמא קמדי. הקשה נקונטרס נהקומן בו ושוחט בו נמי נימא דלא מיפגל דכי חשיב בקבלה איפסיל וכי זריק מיא בעלמא זריק ותירך דהתם גזירת הכתוב הוא ובהקומך זוטא (מנחות קף טו:) י מירן דאותה עבודה שפיגל בה נעשית כולה בקדושתה שוחט

ע"מ לזרוק או להקטיר וכן מקבל ע"מ לזרוק או להקטיר אבל הנך הזאות כולהו חדא עבודה היא ולא קרבו מתירין כהו העבודה בקדושתן וקשה כיו דכי פיגל בהואות של בין הבדים אינך דהיכל מים נינהו אבל בהזאה ראשונה של בדים לא פריך דשאר הואות של בדים מיא דיש בו לומר יפגל באחרונה או כיון דחד מקום הוי אין בכך כלום [כמו שאפרש] בסמוך אי נמי י"ל דניחא ליה דלא הוו של בין הבדים מיא משום דלה נגמר הפיגול עד שיזרוק כל הזאות של בין הבדים אבל אותן של היכל לא תליא בהו גמר הפיגול כיון שאם נשפך הדם מביא פר אחר ויתחיל בהיכל ולא בין הבדים וכן ההואות של מובח הוהב לא תלו בהואות של היכל למיגמר בהו פיגול של היכל ולרבנן לא פריך דכיון דאין מפגלין בחצי מחיר ולריך לפגל כל ההואות אם כן לא נגמר הפיגול עד שפיגל בכולן מתחילת בין הבדים עד גמר של טהרו ומשני בד' פרים כדי לחשב ולפגל בכל המקומות קאמר ארבעה וה״ה בפר ראשון של בין הבדים ונשפך הדם והביא פר שני ועשה (פר שני) ממנו של היכל ושל מזבח בשתיקה דהוי פיגול לר' מאיר. ברוך. וקשה דאם כן פיגל בקומץ ולא בלבונה לרבי מאיר ליפרוך אמאי הוי פיגול בחלי מתיר והך כחו עבודה לא נעשית בקדושתה וכי מקטר ללבונה עפרא בעלמא מקטר וכי תימא משום דהוו שני מינים אכתי קשה משני בזיכין

אם לא נחלק בשו כיון דבעו שני כלים דהוו כשני מינים והוי פיגול ורבינו תם מפרש דבחד מקום פשיטא ליה דלא אמרינן מיא בעלמא הוא דקמדי תחילת לו עבודה בגמר עבודה והכי גזירת הכתוב אבל בשני מקומות בהכי לא איירי קרא ומיא בעלמא קמדי: משבחת לה בד' פריב. וא״ת אכתי הזאות שנפנים היכי משכחת ליה פיגול בפר אחד מכיון שהזה בראשונה או במחשבה אידך מיא בעלמא קמדי ולרבינו תם אתי שפיר דחד מקום הוא ויש לומר כגון שפיגל בהואה אחרונה של בין הבדים: הא במאן דאמר שיריים מעבבין. צ"ע פ' איזהו מקומן (לקמן דף נב:) דקאמר רמי בר חמא האי חנא סבר שיריים מעכבי ומייתי מברייתא ודחי לה והוה מלי לאתויי הך ועוד מברייתא דלעיל (דף לט.) דדמים הטעונין יסוד טעונין כיבוס ומחשבה פוסלת בהן ומוקמינן לה בשירים וכמאן דאמר דמעכבי:

הקומץ. הקשה בקונטרס בהקומן זוטא (מנחות דף יד.) למה לי

דחין בו לו מתירין אלא הוא עלמו מתיר אחרים כדאיתא בגמ' תיפוק לי דבלאו הכי נמי פשיטא דקומץ לא מיחייב עליה משום פיגול דהא אי אכיל מיניה פקע פיגולו ממנו שהרי לא קרב מתיר כמלותו ותירץ כגון שהולתה האור ברובו דחשיב כמאן דקרב המתיר כדקאמר בהקומץ רבה (שם דף כו:) מאימתי מתיר שירים באכילה משהולת האור ברובו וקשה לפירושו דאי הולת האור ברובו א"כ פקע פיגולו ממנו כדאמר עולא בגמ' (דף מג.) דאם ירדו נמי יעלו והוא הדין אפילו מאכילה כדמשמע בכריתות פרק אמרו לו (דף יד. ושם) וי"ל לנו דמיירי שחליו העלה ע"ג מזבח וחליו לא העלה דעל ההוא דאארעא לא פקע פיגולו ממנו וחייב עליו אי לאו משום דהוא גופיה מתיר הוא דהא דאמר בגמים לגבי קומן ליו דפיגול שהעלהו דפלגא מחית אארעא ופלגיה מסקיה אמערכה ומשלה בו האור פקע פיגולו ומסקינן ליה לכתחילה ובפ׳ אמרו לו (גם זה שם) מתירו ליה לאכילה מיירי כשהיה כבר על המובח ההוא פלגא דמחית אארעא אבל היכי דלא עלה למובח מעולם לא כדמוכח בכריתות (גם זה שם) דאותו קלת להן דחוץ למזבח

לא מסקינן ליה והוה ליה פיגול אע"ג דרובא דאבר אמזבח אם איתא דלא הלכו באברים אחר הרוב וכל שכן קומץ דמיפרת דלא מסקינן ומיהו פי׳ או בקונטרס ש דבגמרא משמע דאפילו לא עלה אמזבח מסקינן ליה לכתחילה ולא דמיא לההיא דכריתות כמו שמפרש ר״ת או שהקומך כולו חשוב אזכרה אחת 📾 וההוא פלגא דעל המובח משיך ליה לפלגא דאארעא דאי לאו הכי הוה ההוא דעל המובח קומץ שחסר וירד וא״כ כיון דמשיך ליה פקע פיגולו ממנו אבל פלגא דאבר לא משיך אידך פלגא דהוא עלמו שלא הוקטרו אימוריו כשר אע"ג דמעיקרא סלקא דעתך דקומץ גרע משום דמיפרת ומפרש ר"ת דטעמא דקומץ לאו משום דהוא מחיר אלא משום דלא שייך ביה הרלאה ₪ דאי אכלו ולא העלהו אם כן לא קרבו מחיריו ואי העלה חליו פקע פיגולו מכוליה אפילו מההוא דאארעא והא דקאמר בגמרא ◊ ומוליא אני את הקומץ בהדי

גבי פלוגמא דר"י דאמר אם משבט חזמן קודם למחשבת המקום, ומפרש אילפא מחלוקת בעבודה אחת כעין שמי עבודות כגון ששחט סימן אחד בחוץ לומנו ושני גמון למקומו כי. וחירך הר"מ דסבר אילפא דפיגול הוא מולה כרבא. ורביט חם פינש דלא אמריץ מיא בעלמא מדי אלא בשמי מקומות כגון שחשב בפנים ומזה בהיכל דכיון שנסחלק מבפנים נגמרה מחשבמו. והשחא ניחא דבשחיטה לא גמר עד לבסוף: בארבעדה פריש בי ששחטט פר או שעיר והזה בפנים ופיגל באחרונה ועשפך הדם, ומביא אחר ופיגל נמי באחרונה דהיכל ונשפך, ושחט שלשית והזה על הקרנות בשמיקה.

והא בין בין קסני. דמשמע או בזו או בזו: אמר מר כו'. אמאן דמהדר לאוקומי טעמא דר"מ משום מפגלין בחלי מתיר קפריך נהי נמי דבעלמא בקומץ ולבונה איכא למימר מפגלין בחלי מתיר אלא בחלי זריקה היכי אמר ר' מאיר פיגל: מכדי כרת לא מיחייב (הא ז וכו')

> והא בין בין קתני קשיא "אמר מר רבי מאיר אומר פיגול וחייבין עליו כרת מכדי כרת לא מיחייב עד שיקרבו כל מתיריו דאמר מר יכהרצאת כשר כך הרצאת פסול מה הרצאת כשר עד שיקרבו כל מתיריו אף הרצאת פסול עד שיקרבו כל מתיריו והא כיון דחשיב ביה בפנים פסולהא כמאןם דלא אדי דמי כי הדר מדי בהיכל מיא בעלמא הוא דקא אדי אמר רבה משכחת לה בארבעה פרים ובד' שעירים רבא יו אמר אפילו תימא בפר אחד ושעיר אחד לפיגולו מרצה יארבעים ושלש והא תניא ארבעים ושבע הא כמאן דאמר מערבין לקרנות והא כמאן דאמר אין מערבין י לקרנות והא תניא ארבעים ושמונה הא . כמאן דאמר ישיריים מעכבין הא כמאן דאמר אין שיריים מעכבין: מיתיבי ״במה דברים אמורים יבקמיצה במתן כלי ובהילוך אבל בא לו להקטרה נתן את הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה או שנתן את הקומץ בשתיקה ואת הלבונה במחשבה רבי מאיר אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומרים יאין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר קתני מיהא את הקומץ בשתיקה ואת הלבונה במחשבה ופליג אימא כבר נתן את הלבונה במחשבה יו חדא דהיינו רישא ועוד הא תניא ואחר כך קשיא: 🌣 מתני' יואלוה ידברים שאין חייבין עליהם

> משום פיגול ייהקומץ והקטרת והלבונה

עד שיקרבו כל מתיריו. שתיכלנה עבודותיו: דאמר מר. בפ׳ שני (לעיל דף כח:): כי הדר מדי בהיכל מיא בעלמא קה מדי. ונמנא שלא זרק דמו דהא מתנה אחת מהן מעכבת דבשלמא מפגל בשחיטה אע"ג דפסליה והדר זרה ליה או במחשבה או בשתיקה כיון דפיגל בעבודה חו ושוב לא הוליא בו מחשבת פסול אחר אע"פ שוריהת דמו יו דם פסול הוא כיון דרבי רחמנא פיגול בשחיטה כדאמרן בפרק ראשון (לעיל יג.) בדברים המביאים לידי אכילה הכתוב מדבר ע"כ בהכי אמר רחמנא לפגול וזריקה זו כמו שהיא מרלה לפיגולו וכן לרבנן דבעו מחשבה בכוליה זריקה ולמאן דמוקי נמי טעם דר"ת משום דעת ראשונה ופיגל בכל העבודה בכה"ג אמר רחמנה לפגול דלה משכחת לפגול בזריחה אלא בהכי אלא למ"ד טעמא משום חלי מתיר אין כאן זריקה כיון דלא גמרה מחשבת ז פיגול ועשה סופה לדעת כשרה זיל הכא חלי עבודה היא וויל הכא חצי עבודה היא: משכחת לה. הא דקאמר ר"מ פיגול: בארבעה פרים. פיגל בין הבדים בכל מתנותיו ונשפך הדם ושחט אחר והזה על הפרכת ואחד או על הקרנות ואחד לטיהרו של מזבח וכיון דקיימא לן בסדר יומא (דף ס.) כולהו יבו כפרה בפני עלמו ואי עבדינהו כהלכתן מתכשרה עבודה בהכי אפילו לרבון דפליגי עלייהו דר׳ שמעון ור׳ אלעזר בנשפך

הדם באמלע מתנות בהא מודו דאין לריך לחזור ולהזות במקום שגמר כל הזאותיו כדאמרי׳ התם [פא:] הלכך הכא נמי פיגל שהרי קרבו מתיריו של כל אחד ונגמרה העבודה בחבירו אבל בפר אחד מודה ר"מ דלא פיגל משום דלא גמר יו זריקה מעולם: לפיגולו מרלה. כי היכי דחם חשב בשחיטה קרי לה לזריקה דו דם הפסול הזה קרבו מתיריו לרצות לפיגולו כי חשיב ליה (כ) בחלי זריהה נמי ושתק בחליה כל זמן שלא עירב במחשבה 🛍 אחרת הוי רילוי לפיגול: הח כמ"ד כו'. פלוגתח דר' יחשיה ור' יונתן היח (יומח דף מ:) במתן הקרנות יו ולקח מדם הפר ומדם השעיר חד אומר שיהו מעורבין וחד אומר מזה בפני עלמו ומזה בפני עלמו: והא. דקתני ארבעים ושבע כמ"ד אין מערבין את הדמים למתן קרנות (והוו תמני) א: שירים. שפיכת שירים ופלוגתא דר' עקיבא ור' יהודה היא לעיל (דף מ.) אם כלה כפר כו': **בד"א כו'**. בתוספתא דמנחות קתני לה. בד"א שהמנחה נפגלה בעבודה אחת בקמילה או במתן כלי ובהילוך שאין שם אלא עבודת מתיר אחד שאין קמילה ומתן כלי יח בלבונה והילוך במנחות [דף מו:] מפרש ליה דלא שייך בלבונה: בא לו להקערה. שהיא עבודת שני מתיריו יש נתן כו׳ אלמא אפילו ראשונה בשתיקה ושניה במחשבה האמר ר' מאיר פיגל אלמא בו מפגלין בחלי מתיר ותיובתא דר"ל: אימא וכבר נתן לבונה במחשבה. הלכך שניה שבשתיקה על דעת ראשונה עושה: דהיינו קמייתה. דרחשון במחשבה הא תנא ליה נתן את הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה למה לי למיהדר למיתני כאו או את הקומץ בשתיקה וכבר נתנה לבונה במחשבה מה לי להקדים קומץ מה לי לבונה: **ועוד הא סניא**. בברייתא אחריתי או שנתן את הקומך בשתיקה ואחר כך נתן לבונה במחשבה קשיא: **כותב" אלו דברים** שאין חייבין עליהן. כרת באכילתן משום פיגול: הקומד. אם קמך לאכול שירים למחר ונתפגלה המנחה אין האוכל את הקומץ בכרת שאין הפיגול חל אלא על דבר שיש לו מחירין אחרים והקומץ אין אחר מתירו כי הוא מתיר את המנחה וכן לבונה וכן כולם:

מובן ובאמת ברש"י במנחות יד.

ליתא לשון זה (גדיון):

הקומץ. דע שרש"י ז"ל בפ׳ אין לו מתירין, תיפוק ליה משום ראי אכיל מיניה פקע פגוליה שהרי לא קרב המתיר. ותירץ . רגוז שהוצה האור ררורו דחשיר נגון שהוצת האור ברובו דחשיב כמאן דקרב כו' ע״כ. והתוס' שם בפ״ג דכריתות ובפ' בית שמאי עלה דמתני׳ דואלו דברים הביאו קושית רש"י הלזו ודחו תירוצו, . משום דאי הוצת האור ברובו

משום דאי הוצת האור ברובו פקע פגולו. וכבר כתבנו במקום אחר בדין זה (א״ה בפ״ג מפסוה״מ יע״ש). וכתבו בשם ר״ת דטעמא דקומץ לאו משום דהוא מתיר אלא משום דהוא מתיר אלא משום דהוא מתיר אלא משום דלא שייך ביה הרצאה, דאי אכלו ולא העלהו א״כ לא קרבו מתיריו, והא דקאמר בגמ׳ ומוציא אני את הקומץ בהדי הנהו דאין להם מתירין, כדי נסבה. וא״כ בין לרש״ בין לר״ה האוכל מן הקומץ קודם הקטרה אין בו פינגל משום דליכא הרצאה וא״כ אין בקומץ קודם הקטרה אל בבר שאין לו מתירין או שהוא המתיר עצמו קודם הקטרה לא משום טמא ולא משום פוגול להרצאה שוים הם דכל שלא קרבו מתיריו שוים הם דליכא לא משום פיגול ולא משום פיגול ולא משום פיגול ולא משום פיגול ולא משום ביגול ביג

מנחת

שחות שבר הזה בפנים ושינג במחרונה ומשך הזה, תונית מחרונה השינג ומד בחרונה השינג והפריך, ומתף שבשים השא במחיקה שב בשחת שבר הא אש אוד שהוא המחיר צבמו והא יצא אשתני פגור בנותר הזא אא אשתני פגור מנותר מהחיר אל א משום שביגור ולא משום שוא והא המחיר שבה והא יצא שהוא המחיר שבה במוף בעום "של מה דמש בשנה ל א במוקים משל בעושים של בעושים ביו ל למו בעושים ביו לל למו בעושים ביו הוא לא משום שביגור ולא משום שנגור ולא משום שנגור ולאמרן [דבמסכת יוול הף פא. שממע של שביש ביירים מעכבי ואיים, ושוטף ביינ בשרו א במוף בעושים ביו המחיר במוף שביעי ביסרו והרביעי כא לשירים מעכבי. ואיים מעכבי. ואיים מעום השביעה ושל מתר היה נותן ממנה אחת על מהרו לששות שביעים מעלה הלא מותר המיע שביים מעכבי. ואיים מערה וכגון שנמקדשה בכלי באחרות הלאיי במוף הוא המחיר ביירים מערה וכגון שנמקדשה בכלי באחרות הרביע באבר האי קומן היכי מיירי אי קודם הקטרה, אכמי לא הרבה הקומן פוע של שביע באבר משום השברת. "ב, אבל הקמ"ל היפן המער הוא למינא החום פינול עד שיקרנו ממיריו אפילו שריש. ב"ד רקושין גרע כאבר משום השברת. "ב, אבל הקמ"ל היפן המער הוא למינא החום פינול עד שיקרט בללי ברו החום של של המור החום שביע בייר של מניל החום למיני הוא ממיר של משל השבר במום במברת. ב"ד רקושין גרע כשבר משום במברת. "ב, אבל הקמ"ל היכן המער הוא למינא החום פינול עד שיקרט בלי בווד"ח הקומין ביי אשר בעיקרא ב"ד רקושין גרע כאבר משום במברת. "ב, אבל הקמ"ל היפן המלך מלו המול עלמו הממיר הוא למינא החום פינול עד שהקבש בלי ב"ד רקושין גרע ממרין משקדשו בכלי של לא מהיר של של היל לאו המאל עלמו הממיר הוא למינא החום בליי. הוד היא לאמו הממיר הוא למינא החום בליי. הוד היא לאמר הקמים בלי בלי לאו המאל של הוא המלים בליים בלי לאו המאל עלמו הממיר הוא למינא החום בלי. הוד"ח הקומין ב"ד הקומים ב"ד רקושין גרע באבר משום המברת. "ב, אבל הקמ"ל היכן המוך הוא לאות המתיר שביל בלי בלי בלי לאו המתיר הוא למול החום בליים בליי בלי בלי בלי בלי לאו המתיר של החום בליים הוא ביירים המתיר הוא המתיר בליים בליים בליים בליים הוא ביירים הוא בתור הוא במתיר הוא המתיר הוא במתיר הוא ביירים הוא ביול הוא בתור המתיר הוא במתיר הוא בתור הוא בתור המתיר הוא במתיר הוא בתור המתיר הוא בתור המתיר הוא בתור הוא דמשלה בו האור (לשון מהר"פ):

ל) [מנחות טו:], ג) לעיל כח: [מנחות טו:], ג) עיין ירוש יומא פ״ה ה״ד בגליון הש״ס שם אות ב (פלוגתא דר״ו ור׳ הילא), ד) ע"ש ה"ז, כ) ולקמן פא: יומא נו: מנחות טו:] ירושי שם ה"ד, 1) [לקמן גב: קים. מנחות טו: יומל ס:] ירושי שם ה"ר, 1) תוספ' דמנחות פ"ה ה"ר, 2) תוספ' דמנחות פ"ה ה"ר, 2) תוספ' דמנחות פ"ה ת) מנחות יד., ט) ע׳ ירוש׳ סוטה פ״ג ה״ו, י) ד״ה והאי כיון, ל) ד"ה הקומץ, ל) לקמן מג:, מ) לקמן מג: נ"ק, נ) לקמן

שינויי נוסחאות

א] נ״ל פסליה (*ש״מ וכ״ה במנחות): ב] מיכות כמאן דלא אדי דמי ליתא בס"א וישנו בס"י מ"ח). ובמנחות ליתח, וע' טה"ק (ש"ם). וכתנחום נימס, ופי עה"ק שמכלר הג": ג] ס"ל אביי (ש"ח): ד] כתנחות נוסף שתי תשובות בדבר: ה] כמענה שבמצוות לי' אלו (הגר"ב): ו) ל"ל והלבונה והקטרת (*מ"ח"ח ון ("ל" הלבונה והקטרת ("ש"מ ופריד): ז] האוכלו כו" שתכלינה כל הזריקה ל"ל ("ש"ח: ח] בעבודה אחת ("ש"ח: מ] דמו בפסול הוא (כתח"י): י] ל"ל במחשבת יא] ואחד : m*m (ש"ח). יאן ואחד לקרנות (*ש"ח): יבן 5"ל דכולן כפרה בפני עצמן (ש"ח): יגן 5"ל נגמרה (*שמכ"י): ידן 5"ל לזריקת (ש"ח): מו] בה מחשבה (כתה"): מז] הקרנות דכתיב בהו ולקח (*ש"מ): יז] והוי להו תמניא כל"ל (*ש"מ): יח] כלי תמניא כל"ל (*ש"מ): יח] כלי כל"ל (צ"ק): ימ] כאן הס"ד ומה"ל נתן כו' (שמכ"י): ב] אלמא קסבר ר"מ מפגליו בן אלמא קסבר ד"מ מפגלין (ש"ח): כאן למיתני תו שנתן את הקומץ וכו' מה לי הקדים קומץ מה לי הקדים לבונה כל"ל (*ש"ח): כבן 5"ל קומץ עלית (ישיח). בבן לית קומץ (ש״ח). וכ״ה ברש״י במנחות, לך כלון לל הזכיר רש״י קומן כלל. וע' טה״ק: בגן ושוחט או מקבל נמי וכו' דכי חשיב מקבל נמי וכו' דכי חשיב בשחיטה או בקבלה כל"ל (צ"ק ורש"ש): כה] ל"ל מתירי (ש"מ): כו] ותששה בהן כ"ע מתריר (ש"ם). כו] וקשה דכי פריך פיגל כו" כל"ל. ותמיכת וקשה על ברו"ך מוקף (שמכ"ח: כו] ויש לומר דפיגל באחרונה כל"ל (ש"מ): כח] ל"ל הא הך (ש"מ): בהן כ"ל הא הך (ש"ם). כלים הוי פיגול משום דהוי ככי מינים ורבינו כו' (ש"ח). ל] דתחילת עבודה כגמר עבודה כל"ל (ב"ש). ג'' ל"ק עבודה כל"ל (ב"ש). ג'' ל"ק . דקמדי כמו מתחילת עבודה לגמר עבודה דמהני: לאן נ״ל לגמר עבודה דמהני. לאן לייכ הראשונה (ש"מ): לכ] 5"ל טעמא דאין (ש"מ): לנ] וי"ל כגון דפלגא דקומץ מחית אארעא ופלגיה אסקיה אארעא ופלגיה אסקיה במחשבת פגול ומשלה בו הוא תוספת (ש"ח): מ] כך פ"ה במנחות טו ב ע"ם: מאו נדל"ל הרביעית (גליון). וע' ש"מ במנחות שם מבואר כל הענין באורך וביתר ביאור: מבן עפ"י ש"מ דמנחות: מגן לשון זה אינו

ליקוטים